

Η ΚΑΝΤΑΔΑ.

Ὁ αἰμός, συνάδελφός τους, μόλις τὸν ἀπόλυσαν, καὶ χύμισε καὶ χύθηκε στὰ οὐράνια,
 μινώντας τους μὲ τις τσιρίδες τὶς
 σουρτές «ἀφήστε τὴ δουλειά, μωρὲς παιδιὰ, κι' ἀμέτε...!»
 Μιὰ θυρ' ἀνόρεχτ' ἀνοιξε κι' ἀπ' τὸ
 βρωμερὸ μέγαρο στὸ μούχρωμα ἔξω τότε βγήκε
 κοπάδι ἀνθρώπινα καματερά.
 Κι' ὁμάδι τραβήξαν κατὰ τὴν πολιτεία πίσω,
 καρδιὰ γιὰ ναῦρουν, πάλι στὸ ζυγὸ
 τὴν ἄλλη μέρα νάμπουν, τὶ ἔτσι τὸ ἤθελαν δυνάμεις
 ποὺ τοὺς περίσφιγγαν ἀπὸ παντοῦ
 καὶ τὸ ξετύλιγμα καθόριζαν στενὰ τῆς ζήσης
 τους : δράσεις κι' ἀντιδράσεις στὴ σειρά.
 Μὰ νὰ κι' ἐκεῖ ποῦ πήγαιναν, ἐδόθη καὶ τραγοῦδι
 ἀρχίνησ' ἕνας τους, ποὺ καὶ τὶς πιὸ
 κρυφὲς λαχτάρεις ἔλεγε. Καὶ στὴ φωνή του μι' ἄλλη
 φων' ἤλθε καὶ ταιριάσθη. Κι' ἄλλη μιὰ.
 Καὶ μι' ἄλλη. Ὡς ποὺ ὅλες τους ταιριάσθηκαν. Καὶ τότε ἔγινη
 τὸ μέγα θαῦμα. Γιατὶ πὼς ἄλλοιῶς
 νὰ πῆς αὐτὸ ποῦ τότες ἔνοιωσαν στὰ σωθικά τους ;
 Ἐλπίδα ; Ποιῶς ἀνάκουστος χαρᾶς ;
 Χαλακᾶδων σπᾶσιμο ἔνοιωσαν ;— αὐτοὶ ποὺ τὴν ἡμέρα
 δὲ ψήλωναν τὸ μάτι ἀπ' τὴ δουλειὰ
 καὶ τώρα στ' ἄστρ' ἀνάμεσα κάτι νὰ δοῦν γυρεῦαν.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ ΕΦΦΕΝΤΗΣ.

Καταπνιγμένη κάτω ἀπ' τὸ φεσάκι
 φῶς μόλις κι' ἡ ματιὰ του ἄν δίνη
 στὸ ξέθωρό του πρόσωπο
 μὲ τ' ἀτημέλητα γενάκια
 (καθὼς ταιριάζουν σ' ἄνθρωπο σεμνό).
 Ἀπὸ τὴ ράχη του ποὺ ἡ φρονημάδα τὴν κυρτόνει,
 καλτό, χειμῶνα, καλοκαῖρι, μαῦρο πέφτει,
 καὶ στὸν ἀστράγαλο κοντὰ
 στενεύει τὸ φαρδὸν βρακί του.
 Προσεκτικά, στὸ ἕνα χέρι κομπολόγι,
 στὸ ἄλλ' ὀμπρέλλα,
 συμμαζωμένος, πάει βηματάκια,
 μέσ' σὲ γαλότσες, χειμῶνα, καλοκαῖρι,
 ἐνῶ ἀπ' τὰ χεῖλη του στάζουνε φράσεις
 περίπλοκες, λογαριασμένες,
 ποὺ τὸν δυνάστ' ὑμνολογοῦν.
 Μ' ἄν δὲν ἀποκρουσθῆς κι' εἰσόδσης
 ὡς στοῦ εἶνε του τὰ τρεῖςβαθα,

παραμερίζοντας δυὸ φείδια
 — χαμέρπεια καὶ κρυψίνοια —
 ποῦ ἀκοίμητα φυλάγουν μέσα ἔκει,
 καλόλιθο τὸ Γένος θὰ ξανοίξης τῶν Ρωμαίων
 νὰ δέεται ἀττικιστικά τὴν Ἁγία τὴν Τριάδα.

ΛΑΒΣΑΝΑΡΕΙΑ.

Κ. Δ.

ΞΕΨΥΧΙΣΜΑ.

Σιμώνει ὁ Χάρος· δὲ σὲ βλέπω καθαρά...
 Δὸς μου τὰ δυὸ σου χέρια,
 σκύψε νὰ ἰδῶ ξανά τὰ μάτια σου,
 τὰ δυὸ μου ἀστέρια!
 Φεύγω, καὶ ποῦ θὰ πάω, ἀλοίμονο!
 χωρὶς ἔσένα.
 Φεύγω, καὶ τί θὰ γείνεις ἄμοιρο
 χωρὶς ἐμένα!
 Τὸ πρῶτο μας ἀντάμωμα θυμᾶσαι το;
 Ἦμουν ἐγὼ δροσιά σ' ἔνα περβόλι,
 κ' ἦρθες ἐσὺ — ἡ φωτιά — καὶ μ' ἔξωσες
 μ' ἔκαψες ὅλη!
 Καὶ τὸ παρθένο σοῦδωσα κορμί·
 σὲ δέχτηκε, σὲ λάτρευσε, κι' ὡς τώρα
 μέρα δὲ πέρασε, δὲ πέρασε στιγμή
 δίχως νὰ καίγεται γιὰ Σέ, ἴδια λαμπάδα
 ζωντανή καὶ μυροφόρα!

Ἄκου τῆρδόνια πῶς γλυκολαλοῦν...
 Σφίξε με, μὲς τὴν ἀγκαλιά σου,
 δὸς μου νὰ πιῶ, νὰ πιῶ, νὰ πιῶ!
 τὰ ὅσα θὰ μοῦδινες φιλιὰ σου.

Σὲ ποῖο Θεό, ποιὸν Ἅγιο νὰ προσευχηθῶ;
 Δὲν πίστεψα παρὰ μονάχα στὴν Ἀγάπη!
 Γι' αὐτὸ καὶ θέλω, ὦ θέλω νὰ σμιχτῶ
 μὲ σένανε, τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν ὑπερτάτη!
 Ὁ Χάροντας κ' ἡ Ἥδοιή, ἄς φτάσουνε, Καλέ μου, ἀντάμα!
 — ὦ! πῶς ἀπλώνεται βραχνὸ τὸ ἐρωτοστάλαχτό μας κλάμμα —
 Πάρε με μ' ὅλη τὴ ζωή, μὲ τὴν κραυγή, μὲ τὴν δρομὴ σου!
 Κάμε νὰ ζήσει μου ἡ ψυχὴ, γιὰ πάντοτε μὲς τὴ ψυχὴ σου!

ΑΘΗΝΑ.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

I

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟ ΠΑΡΓΑ.

Θολωμένο, ἀμίλητο· δὲν ἔπιανε
 Τὸ βυζί. Βαθεῖα ἦμουν πιχωραμένη.
 Μ' ἓναν κρύο φόβο σὰν ὀχιά
 Ἦταν ἡ καρδιά μου τυλιγμένη.